

РЕШЕНИЕ

№ 1336

гр. София, 01.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 01.02.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **10268** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на С. К. А. срещу Решение № СОА18-РИ09-412/31.08.2018г. на Зам.Кмет на Столична община и Главен архитект на Столична община.

Жалбоподателят твърди, че търсената от него информация попада в приложното поле на ЗДОИ и не съществуват законови ограничения същата да му бъде предоставена. Моли отказът да бъде отменен, съответно – да бъде предоставен достъп до информация.

В проведеното открито съдебно заседание на 01.02.2019г. жалбоподателят С. К. А., редовно призован се явява лично и се представлява от адв. К. Т., който поддържа направеното оспорване на акта, представя писмени бележки и претендира присъждане на разноските по делото.

Ответникът- Главен архитект на Столична община, редовно призован, чрез процесуалния си представител – юрк. М. С.-И., оспорва жалбата като неоснователна. В писмени бележки от 14.02.2019г. мотивира становище, че ЗДОИ гарантира единствено правото на гражданите да се запознават със съществуваща вече информация, която вече е създадена, обработена и се съхранява от административния орган, а търсената от жалбоподателя информация не е обществена по см. на чл.2 от ЗДОИ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът- Зам.Кмет на Столична община, чрез процесуален представител юрк. Г. Д.

също оспорва жалбата, а по същество на спора излага съображения за нейната неоснователност.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С. К. А. е подал заявление за достъп до обществена информация вх. № СОА18-ЕВ01-719/24.08.2018г., изразяваща се в следното:

1. Какъв е общият размер на наложените глоби и имуществени санкции по чл.87 ал.1 т.1 от НПОРИМДЕРДТСО да периода 01.01.2015г.-31.12.2015г. и 01.06.2018г.-31.07.2018г.

2. Какъв е общият размер на събраните глоби и имуществени санкции по чл.87 ал.1 т.1 от НПОРИМДЕРДТСО да периода 01.01.2015г.-31.12.2015г. и 01.06.2018г.-31.07.2018г.

3. Какъв е общият размер на наложените глоби и имуществени санкции по чл.87 ал.2 т.1 от НПОРИМДЕРДТСО да периода 01.01.2015г.-31.12.2015г. и 01.06.2018г.-31.07.2018г.

4. Какъв е общият размер на събраните глоби и имуществени санкции по чл.87 ал.2 т.1 от НПОРИМДЕРДТСО да периода 01.01.2015г.-31.12.2015г. и 01.06.2018г.-31.07.2018г.

С оспореното Решение № СОА18-РИ09-412/31.08.2018г. на Зам.Кмет на Столична община и Главен архитект на Столична община е

отказан достъп до обществена информация по заявлението със следните мотиви: „ за да бъде предоставен достъп до обществена информация, то същата следва да е налична, а не да се създава по повод направено искане. Гарантираното право до обществена информация се ограничава до съществуващи документи. Задължените субекти нямат задължение да създават такива, за да удовлетворяват заявления за достъп до информация. В случая заявителят е поискал информация, за целта на която е необходимо да бъдат изготвени редица нарочни справки в различни информационни системи на Столична община за извличане на конкретна информация, а не достъп до налична систематизирана по конкретните критерии информация. Необходимо е да се отбележи, че с чл.27 ал.4 от НПОРИМДЕРДТСО се вменява задължение на НАГ да публикува информация за всички административно-наказателни производства на интернет страницата си. Цитираната разпоредба обаче е приета с изменението и допълнението на Наредбата /Решение № 509 по Протокол № 58/26.07.2018г. на СОС/, което изменение не разпорежда обратна сила на посочената норма по см. на чл.14 ЗНА. Предвид изложеното, заявената информация попада в хипотезата на чл.33 от ЗДОИ.”

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от С. К. А. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В конкретния случай Столична община е орган на местното самоуправление и като такъв безспорно е задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ. В цитираната

разпоредба е регламентирано изрично задължението на държавните и общински органи да осигурят достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от тях.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996г. по к.д. № 1 от 1996г.: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. То се отнася и за печата, и за другите средства за масова информация. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественозначима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация /ОИ/ е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В случая потърсената и отказана информация има характера на обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да бъде обективизирана върху хартиен, електронен или друг носител /като звукозапис или видеозапис; чл. 2, ал. 2 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗДОИ/, т.е. носители, съхранени, получавани или създадени от организация от обществения сектор /задължените по ЗДОИ субекти – чл. 3, ал. 4 от с.з./. С оглед търсената от С. А. информация по т. 1-4 от заявлението се установи, че тя е и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗДОИ/. Съгласно чл. 10 от ЗДОИ „официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия“. В случая не се цели предоставянето на информация, съдържаща се в актове/документи на Столична

община /чл. 9, ал. 1 във връзка с чл. 10 от ЗДОИ/, а изготвянето на справки с обобщителен характер. Служебната информация е не само предхождаща официалната информация, преди издаването на акт /документ/ от Столична община, но и такава събирана, създавана и съхранявана по повод нейната дейност. В случая точно това се изисква от С. А., неоснователно отказано му от Зам.Кмета и Главния архитект на Столична община. Допустимо е предоставянето на информация под формата на писмена справка, когато в същата са систематизирани конкретни данни, налични за определения период в администрацията на ответника.

Достъпът до служебна обществена информация е свободен и може да бъде ограничен в изрично изброените в чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ хипотези. С цел осигуряване на прозрачност в дейността на администрацията и за максимално улесняване на достъпа до обществена информация всеки ръководител на административна структура в системата на изпълнителната власт периодично публикува в съответната интернет страница актуална информация, съдържаща информация за бюджета и финансовите отчети на администрацията съгласно Закона за публичните финанси /чл. 15а във връзка с чл. 15, ал. 1, т. 7 от ЗДОИ/.

В случая жалбоподателят изисква справка с конкретни параметри, т.е. сведения/данни за дейността на Столична община по приложението на чл.87 ал.1 т.1 и чл.87 ал.2 т.1 от Наредбата за периода 01.01.2015г.-31.12.2015г. и от 01.06.2018г.-31.07.2018г.

Правопораждащ факт за задължителното произнасяне по реда на чл. 28 от ЗДОИ на Кмета на Столична община, делегирал същото на Зам.Кмета на Столична община и на Главния архитект на Столична община с нарочна заповед № СОА17-РД09-1027/20.11.2017г., приложена по делото, е характерът на исканата информация. Ако исканата от заявителя информация е обществена по своя характер, органът е длъжен да се произнесе по направеното искане, като предостави или откаже предоставянето на исканата информация с оглед на ограниченията по чл. 37, ал. 1 ЗДОИ. Ако исканата информация не е обществена по своя характер, за сезирания орган няма да е налице задължение за произнасяне, тъй като компетентността му не би имала обект, по отношение на който да бъде упражнена. В случая се констатира безпротиворечиво, че исканата информация попада в обхвата на чл. 2, чл. 9-чл. 11 от ЗДОИ, поради което и на изследване подлежат предпоставките на чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ, чиято липса, по аргумент на противното, обуславя осигуряване на достъп до ОИ.

Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато: исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон /чл. 7, ал. 1 и чл. 9, ал. 2 от с.з./, както и в случаите по чл. 13, ал. 2 от с.з.– когато информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) и/или съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи; достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Административният орган не е изследвал предпоставките по смисъла на чл. 37, ал. 1 и чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ, включително засегнати ли са интересите на трети лица и те да са обективирали

изричен отказ от предоставяне на исканата ОИ, както и дали е налице или не надделяващ обществен интерес. От събрания по преписката материал не се установява нито едно от законоустановените основания за отказ.

В спора се извеждат принципът достъпност, откритост, достоверност и пълнота на търсената информация с цел гарантиране сигурността на обществото и държавата, надделява и общественият интерес по смисъла на чл. 13, ал. 4 във връзка с § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ - когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 от ЗДОИ. Презумпцията за съществуването на обществения интерес означава предварително приемане на нещо за вярно до доказване на противното. По тази причина позоваващият се на този текст не е длъжен да доказва съществуването на обществен интерес /чл. 14, ал. 2, т. 3 от ЗДОИ/. Онзи, който твърди обратното, е длъжен да го докаже, което в случая не е направено.

За пълнота, съдът възприема и мотивите на Решение № 9892 от 01.07.2013г. по адм.д. № 3587/2013г., VII отд. на ВАС: „ /.../ В съответствие с принципите, анонсирани в чл. 6 ЗДОИ, следва органът, позоваващ се на липсата на исканата информация, т.е. на фактическата невъзможност за предоставянето ѝ, да посочи в отговора си до заявителя защо не разполага с конкретната информация. Една от целите на ЗДОИ е именно прозрачност в осъществяване на публично-властническите правомощия, както и в развитието на обществения живот като цяло. След като по силата на нормативен акт е установено, че информация, като поисканата е създадена, респ. към определен момент органът е разполагал с нея, то чл. 6, ал. 1, т. 3 ЗДОИ, въздигащ принципа на осигуряване на законност при търсенето и получаването на обществена информация, както и чл. 6, ал. 1, т. 1 ЗДОИ, налагащ принципа на откритост и достоверност на информацията, изискват органът в подобна хипотеза не просто да укаже на заявителя, че не разполага с информация, каквото твърдение би било фактически неустановимо и непроверимо по съдебен ред. Цитираните норми изискват органът да мотивира защо и от кой момент същият не разполага с подобна информация, за да може да бъде проконтролирана дейността му с оглед обществената необходимост от откритост, прозрачност и законност при осъществяване на правомощията му“. В този контекст, отговорът на административния орган не обуславя извод дали разполага или не с исканата информация, без конкретни уточнения в тази насока, поради което се предопределя неговата незаконосъобразност.

Превратно е посочено от ответника, че законът не съдържа изискване към задължения субект да създава информация /чрез обобщения и анализи/ само за нуждите на административното производство по повод конкретно заявление. В случая не се иска създаване на нова информация, която да съдържа мнение, оценка, становище на задължения субект във връзка със съхранявана при него информация, а напротив – представяне на съхранявана при него информация, касаеща най-общо приходи от събрани и наложени глоби за конкретния период и конкретната Наредба. Дори и да се възприеме становището, че ЗДОИ дава възможност на гражданите и организациите да се запознаят със съществуващата информация, която вече е създадена, обработена или се съхранява в административните органи, но не е дал възможност под формата на искане на достъп до обществена информация, гражданите и организациите да налагат на административните органи обработването, създаването и съхранението на статистическа и/или друга информация /в случая изготвянето на справка/, която законът не изисква административният орган да обработва, събира и съхранява, то на

С. А. следва да бъде осигурен достъп до обществената информация в пълен обем за периода, от която би могъл да изведе и търсените от него конкретни данни, в обобщен вариант.

По изложените съображения, съдът приема, че подадената жалба е основателна и доказана по правно основание и следва да бъде уважена, а решението от 31.08.2018г. отменено, като издадено от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила, но в противоречие с материалния закон и неговата цел /чл. 146, т. 4 и т.5 от АПК/. На основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ административният орган дължи ново произнасяне по заявлението на С. К. А. от 24.08.2018г. в 14 дневен срок от влизане в сила на съдебното решение.

Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения на жалбоподателя се споделят изцяло от съда, който ги намира за основателни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, защото ответникът не доказва съществуването на фактическото основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна последици.

При този изход на спора и на основание чл.143 ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се възстановят направените по делото разноски, които възлизат в общ размер на сумата от 510.00 лева. Неоснователно е възражението на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар от 500.00 лева, защото съгласно чл.8 ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет, същият е определен в неговия минимален размер и не подлежи на редуциране.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, *Административен съд София-град*, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на С. К. А. **Решение № СОА18-РИ09-412/31.08.2018г.** на Зам.Кмет на Столична община и Главен архитект на Столична община.

ВРЪЩА административната преписка на ответника за ново произнасяне по заявление за достъп до обществена информация с вх. № СОА18-ЕВ01-719/24.08.2018г. съгласно мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четирнадесет/ дневен срок за произнасяне, който започва да тече от момента на влизане на съдебното решение в законна сила.

ОСЪЖДА Столична община с адрес: [населено място], [улица] да заплати на С. К. А. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 510.00 /петстотин и десет/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: